

بررسی تاثیر حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید

محمد ترابی گودرزی

کارشناس ارشد

چکیده

مطالعه حاضر با هدف بررسی تاثیر حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید انجام شد. پژوهش حاضر از لحاظ هدف کاربردی و از لحاظ روش توصیفی همبستگی می باشد. جامعه آماری پژوهش دانشجویان جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد شهر تهران بودند که تعداد ۱۰۰ نفر با روش نمونه گیری تصادفی ساده انتخاب شدند و پرسشنامه ها بین آنها توزیع شد. جهت تحلیل یافته ها از نرم افزار SPSS استفاده شد. نتایج نشان داد که حکمروایی خوب شهری با سطح اطمینان ۹۵٪ و $p < 0.05$ بر مدیریت یکپارچه شهرک های جدید تاثیر مثبت و معناداری دارد.

کلمات کلیدی: حکمروایی خوب شهری، مدیریت یکپارچه، شهرک های جدید

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

حکمروایی در مقابل حکومت مداری دولتی یا مدیریت دولتی است. در حکمروایی میان دولت، بخش خصوصی و جامعه مدنی مشارکتی وجود دارد. در واقع اگر مشارکت محقق شود حکمروایی نیز محقق می‌شود به عبارتی دیگر حکمروایی سیستم اداری است که در آن ارتباط مؤثری میان مردم و سازمان‌های بخش عمومی و خصوصی ایجاد می‌شود و دیگر مرزی میان دولت، بخش خصوصی و جامعه مدنی باقی نمی‌ماند و به عبارتی یک حکمروایی خوب اتفاق می‌افتد. در حدود هفت تا هشت شاخص برای حکمروایی خوب شهری در سطح مجامع و شهرهای بین‌الملل همینطور شهرهای ایران در نظر گرفته شده است که شامل مشارکت، برابری و عدالت، شفافیت، پاسخ‌دهی، امنیت عمومی، قانون مداری و کارآیی و اثربخشی است و این شاخصه‌ها خود شامل زیرمجموعه‌هایی نیز می‌شود. می‌توان برای تحقق هر کدام از این شاخصه‌ها، راهکارها و راهبردهایی ارائه داد که می‌تواند برای مسائل شهرهای ایران راهگشا باشد و مشکلات آنها را حل کند (قاسمی و همکاران، ۱۳۹۸: ۱۹۷).

ضرورت تحقق مدیریت یکپارچه شهری، از این جهت است که در شهرهای بزرگ، سالانه هزینه‌های زیادی به دلیل ناهماهنگی دستگاه‌های اجرایی، به شهروندان تحمیل می‌شود. یکی از نمونه‌های آشکار این ناهماهنگی‌ها، تداخل دو طرح عملیاتی از سوی دو نهاد متفاوت است که این امر منجر به اتلاف مقدار زیادی از منابع ملی و محلی می‌شود (کاظمیان و همکاران، ۱۳۹۲).

مدیریت شهری باید بتواند پروژه‌های اجرایی از سوی هر سازمانی را به نفع شهروندان سوق دهد و بدین لحاظ بایست با مفاهیم کلی فنی و جاری تمامی دستگاه‌های خدماتی آشنایی حاصل کند. دستگاه‌هایی نظیر آب و فاضلاب، برق و مخابرات و گاز و... تماس متقابل کمتری با یکدیگر دارند و لذا مدیریت شهری می‌تواند هماهنگ‌کننده و جهت‌دهنده مناسبی برای این استفاده تلقی شود. حکمروایی شهری در پی آن است تا نقش دولت را در حد هماهنگ‌کننده و پاسدار قوانین محدود کند و از دخالت مستقیم آن را در تصمیم‌گیری‌ها، اداره و اجرای امور مربوط به زندگی روزمره مردم بکاهد (اربابی سبزواری و هاشمی نسب، ۱۴۰۰: ۱۳). برنامه ریزی و تصمیم‌گیری یکی از وظایف و ابزارهای مهم مدیریت درست است که براساس آن روش‌های دستیابی به هدف‌ها اعم از اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و... شناسایی می‌شود (Chery, 2018: 2). برای نیل به هر هدف و انجام هر فعالیتی نیازمند برنامه‌های مناسب هستیم که در دوره‌های زمانی کوتاه مدت، میان مدت و درازمدت تدوین می‌شوند.

با ناتوانی دولت‌ها در پاسخگویی به نیازهای گوناگون شهری و منطبق نبودن نیازها و خواسته‌های شهروندان با طرح‌ها و برنامه‌های ارائه شده و ضرورت مسئولیت‌پذیری بیشتر در اداره امور شهری، امروزه الگویی از اداره شهرها بر پایه نگرش نوینی از حکمروایی شهری مطرح شده است که همسو با دولت، جامعه مدنی و بخش خصوصی به مشارکت جدی در اداره امور شهرها فراخوانده می‌شوند (Brunette, et, al, 2019: 19).

پیشینه تحقیق

اربابی سبزواری و هاشمی نسب (۱۴۰۰) پژوهشی با عنوان «طراحی مدل یکپارچه حکمروایی و مدیریت بحران در کلان شهرها (مورد مطالعه: شهر تهران)» انجام داده‌اند. مدیریت بحران به‌عنوان نظم در اجتناب و برخورد با خطرات

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

تعریف می‌شود. به عبارت دیگر مدیریت بحران به مجموعه‌ای از عملیات و فرآیندهای مشخص گفته می‌شود که برای پیشگیری و کاهش اثرات بحران، قبل از بحران، در حین وقوع بحران و بعد از بحران برنامه‌ریزی می‌شوند. این نظم شامل آمادگی برای مواجهه شدن با بحران، پاسخ‌گویی به آن‌ها و درنهایت پشتیبانی و بازسازی جامعه بعد از آن که عملیات امداد اولیه مربوط به بحران به اتمام رسند. شهرها برای مدیریت و اداره خود راهی بجز زمینه سازی برای توسعه دموکراسی نیافته اند و در این راه به شکل تازه‌ای از حاکمیت دست یافته اند، که برخی آن را در حد اختراع و ابداع جدید بشری در ایجاد نظام اجتماعی نوین دانسته اند. این شکل جدید به نام جنبش حاکمیت شایسته یا حکمروایی نامیده می‌شود که منشأ شهری دارد. جودکی و قاسم پور (۱۴۰۰) پژوهشی با عنوان «چالش‌های حکمروایی مدیریت یکپارچه شهری و ارائه راهکارهای عملیاتی» انجام داده اند. امروزه با توجه به رشد و گسترش کالبدی، فضایی و جمعیتی و نیز تعدد و پیچیدگی مسائل و چالشهای شهرها، نیاز به مدیریت یکپارچه شهری برای اداره امور عمومی شهرها و به ویژه برای کلانشهرها بیش از پیش روشن شده است. شهر به عنوان کلیتی به هم پیوسته، به سازمانی مقتدر با مدیریتی یکپارچه نیازمند است. تعدد مدیریت و ناهماهنگی سازمان‌ها و نهادهای دولتی و خصوصی متولی امور شهری از چالش‌های مدیریت کلانشهری مانند تهران باعث به وجود آمدن برخی مشکلات در درون کلان شهر شده اند. هدف این پژوهش بررسی و شناسایی چالشهای حکمروایی مدیریت یکپارچه شهری به شیوه مطالعه کتابخانه‌ای و بررسی مهمترین پژوهش‌های صورت گرفته در خصوص موضوع تحقیق می‌باشد. سپس با استفاده از تکنیک فراتحلیل و غربالگری مقالات غیر مرتبط به شناسایی ابعاد و مؤلفه‌های سوء مدیریت و حکمروایی بد یکپارچه شهری و ارائه راهکارهای عملیاتی جهت بهبود حکمروایی و مدیریت یکپارچه شهری است. نتایج پژوهش حاضر می‌تواند دید جامعی را به مدیران شهرداریها و دست‌اندرکاران حکمروایی شهری و پژوهشگران علاقه‌مند به این حوزه ارائه نماید. ابدالی و همکاران (۱۳۹۸) پژوهشی با عنوان «تبیین چارچوب مفهومی حکمروایی خوب شهری مبتنی بر مدیریت یکپارچه شهری (نمونه موردی: کلان شهر تهران)» انجام داده اند. هدف اصلی این پژوهش در تبیین چارچوب مفهومی مدیریت یکپارچه شهری مبتنی بر حکمروایی خوب شهر و نیز در وهله دوم تبیین روابط معناداری عوامل عملکردی، ساختاری و سازمانی مدیریت یکپارچه با توجه به اصول حکمروایی و تدقیق شاخص‌های مؤثر مدیریت یکپارچه شهری است. پژوهش حاضر به روش تحلیلی-توصیفی بوده به لحاظ هدف کاربردی محسوب شده که چارچوب‌های مفروض از طریق ساختار مقایسه‌ای دسته‌بندی شده است که مؤلفه، زیر مؤلفه و شاخص‌های اصلی استخراج شده است و در ادامه تمامی این شاخص‌ها از فیلتر همسانی، همپوشانی و یکپارچگی رد شده که این مقدار در فرم یکتایی به میزان ۷۴ زیر مؤلفه و ۱۳ شاخص تقلیل و تدقیق یافته است. برای ارزیابی و تحلیل زیر مؤلفه‌ها و شاخص‌های استخراجی، از روش توزیع وزن با احتساب روش دلفی، استفاده شده است که در ابتدا با در نظر گرفتن میزان وزن برابر و بررسی اختلاف هر یک از آن‌ها را محاسبه شده و شاخص‌های با اولویت اصلی نظیر مشارکت، خدمات رسانی، شفافیت و اثر بخشی به عنوان شاخص‌های مدنظر در نوع رصد و بررسی گروه‌های تخصصی در نهاد و ارگان‌های ذی‌ربط عنوان شده اند. مشخصاً بعد از تبیین این روابط و تحلیل و تعیین چارچوب ایدئال می‌توان راهکار و سیاست سازی لازم در جهت تصمیم‌سازی ارتقا حکمروایی خوب شهری تهران با توجه اصول مدیریت یکپارچه شهری انجام داد. در نهایت می‌توان در پژوهش‌های آتی، میزان توزیع وزن و اختلاف آن را با وضعیت کنونی شهر

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

تهران با استفاده از منابع معرفی شده سنجش و نتایج را گزارش نمود. بابایی و ابراهیمی (۱۳۹۷) پژوهشی با عنوان «مطالعه و بررسی مؤلفه‌های مدیریت یکپارچه در شهر اصفهان» انجام داده اند. تعدد مدیریت و ناهماهنگی سازمان‌ها و نهادهای دولتی و خصوصی متولی امور شهری از مسائل اساسی در حوزه مدیریت شهری، است؛ امروزه اداره مطلوب شهرها، بدون مدیریت یکپارچه شهری امکان‌پذیر نیست، هدف پژوهش، مطالعه و بررسی مؤلفه‌های مدیریت یکپارچه در شهر اصفهان است؛ بدین منظور، مؤلفه‌های مدیریت یکپارچه شهری شناسایی و تبیین شده است؛ در ادامه با بهره‌گیری از ابزار پرسشنامه محقق ساخته این مؤلفه‌ها در شهر اصفهان بررسی شده است، جامعه آماری تحقیق، مهم‌ترین دستگاه‌های اجرایی حوزه مدیریت شهری که فعالیت‌های مشابه و متداخل در حیطه مدیریت شهری انجام می‌دهند، از جمله: شهرداری، استانداری، شرکت مخابرات، آب و فاضلاب، گاز و شرکت توزیع برق منطقه‌ای است. برای تحلیل داده‌ها آزمون‌های آمار توصیفی و استنباطی استفاده شده است. نتایج حاصل از تحقیق نشان می‌دهد مهم‌ترین عامل دستیابی به یکپارچگی، ایجاد مدیریت واحد شهری است. راهکارهای اصلی برای رسیدن به این امر شامل ایجاد انسجام، همپایانی، هماهنگی، دیدگاه سیستمی، تعامل در دستگاه‌های اجرایی متولی امور شهری و تحقق حکمرانی خوب در سطح شهر اصفهان است. اسدزاده (۱۳۹۳) پژوهشی با عنوان «حکمرانی خوب شهری در ایران - تهران و راهبردهای مدیریتی آن» انجام داده است. تهران مرکز مهم‌ترین تحولات و جریان‌های سیاسی، اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی کشور محسوب می‌شود. به رغم فعالیت شهرداری و شورای شهر به عنوان نهادهای منتخب مردمی، نهادهای مذکور هنوز در نظام اداره شهری جایگاه‌شایسته خود را به دست نیاورده اند. علاوه بر شهرداری و شورای شهر، دستگاه‌های مختلفی در مدیریت شهر تهران اثرگذار می‌باشند. برخی از عناصر به فراخور گسترش شهر شکل گرفته و در اثر ضرورت خدمات رسانی به وجود آمده اند. اکثریت سازمان‌ها و دستگاه‌های دخیل در مدیریت کلانشهر تهران وابسته به دولت بوده و بنابر وظایف محوله از نظام تصمیم‌گیری متمرکز شهری پیروی می‌نمایند. به تناسب چنین شرایطی مدیریت شهری به عنوانیک سطح مستقل از دولت در ایران شناخته شده نیست. سنت‌های دیرین و تمرکز درآمدهای سرشار نفتی در دست‌دولت مرکزی موجب تسلط بخش دولتی در تمام حوزه‌های اصلی جامعه شده و اداره محلی شهرها را نیز به رویکرد و بینش حاکمیت شهری از بالا بنا نهاده و فرامین دولتی در فقدان حکمرانی شهری و نگرش‌های شهروندمدار، فضای مدیریتی شهرها را تحت کنترل دولتی درآورده و با تضعیف حوزه عمومی، ابتکارات و بسیج منابع محلی را کاهش داده است. این مقاله با روش بررسی کتابخانه‌ای منابع به بررسی وضعیت حکمرانی در ایران و همچنین تهران بعنوان کلانشهر متمرکز آن پرداخته و در ادامه راهبردهای نظام مطلوب مدیریت منطقه کلانشهری تهران را مورد بررسی قرار داده چرا که نتایج نشان داده است که تهران از وضعیت مساعدی از لحاظ مدیریتی یکپارچه و منطقه‌ای برخوردار نمی‌باشد و بنابراین نیازمند پیاده‌سازی راهبردهای حکمرانی خوب و مدیریتی مطلوب می‌باشد.

حاکمیت و مدیریت

در نظریه برایان مک لاین که در دهه هفتاد و در باب حاکمیت شهری مطرح شده است، شکل‌گیری نهادهای مدنی یک جامعه در قالب تجلی رفتارهای شهری اتفاق می‌افتد و بدین جهت اهمیت تغییرات اجتماعی در شهرها واجد

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

اهمیت است. شهر به مثابه سیستمی باز به سازگاری نسبت به تغییرات و پاسخگو به مسائل است و فرایند سیستمی حاکم بر آن بر سیستم برنامه ریزی و نظام تصمیم گیری موثر

از نظر مک لاین، حاکمیت نوعی فرآیند متضمن نظام پیوسته که در برگیرنده حکومت و جتماع است. پاسخگویی، توانایی برخورد با مسائل و پیش بینی رویدادها در حاکمیت صرفا وابسته به شبکه های رسمی سازمانی نیست، بلکه مستلزم شبکه ای غیررسمی نیز است که به نسبت آن مردم قادر می شوند زمانی که شبکه های رسمی قادر به ایفای وظیفه نباشند، آن را انجام برسانند (Lupala, 2019: 10).

مدیریت یکپارچه شهری

مدیریت شهری در برگیرنده عناصر مرتبط فراوانی در سطوح مختلف تصمیم گیری است، لذا رویکرد سامانه ای برای ایجاد هماهنگی تلاش ها در سطوح مختلف غیرقابل انکار است. تعدد و تکثر موجود در ماهیت پدیده شهر و مناطق شهری، جامع نگری و یکپارچه سازی تصمیم ها و سیاست های عوامل هدایت کننده را در سامانه برنامه ریزی و مدیریت الزامی می کند. بنابر پیچیدگی این مفهوم، جهت درک جامع از مدیریت شهری در ادبیات نوین پژوهشی در کانون توجه قرار گرفته است. اندیشمندان در لزوم یکپارچگی وظایف مدیریتی، یکپارچه کردن زمینه های مختلف کاری و یک پارچه کردن روابط نهادهای تاثیرگذار را مطرح کرده اند.

در کل برای برنامه ریزی پیش نگرانه به منظور رویارویی با مسائل و مشکلات شهرها، یک رده حکومتی ویژه و نسبتا مستقل و واحد در کل نظام حکومتی باید عهده دار امور محلی و مدیریت یکپارچه شهری باشد (Wong, Tang, Van, 2018: 19).

مدیریت شهری تلاشی است برای هماهنگ و یکپارچه کردن اقدامات دولتی و خصوصی جهت چیره شدن بر مسائلی که ساکنان شهرها با آن مواجه هستند و ایجاد شهرهای رقابتی تر، عادلانه تر و پایدارتر. مدیریت شهری مدرن عبارت است از فرآیند ایجاد، اجرا، هماهنگی و ارزیابی استراتژی های یکپارچه به کمک مقامات شهری با در نظر گرفتن اهداف عملیاتی بخش خصوصی و منافع شهروندان، در چارچوب سیاستی که در سطوح بالاتر حکومت برای تحقق قابلیت توسعه اقتصادی پایدار تدوین شود (برک پور و اسدی، ۱۳۹۶: ۹).

مدیریت شهری یکپارچه و هماهنگ به مرکزیت شهرداری و نهادهای ذی ربط (اعم از دولتی و عمومی) تحت نظارت و سیاست گذاری محلی شورای شهر، الگوی عمومی موردنظر در تدوین وظایف شهرداری ها است. بدون این وحدت و هماهنگی بین سازمانی، کارایی و اثربخشی مجموعه اقدامات و منابع صرف شده برای اداره امور شهر و توسعه آن به شدت مورد سؤال و تشکیک است. در همین چارچوب، جامعیت فضایی و عملکردی شهرداری و مدیریت شهری در هدایت و کنترل تمام فضای شهر و همه ابعاد حیات شهری ضرورتی اصولی است (کازمیان، ۱۳۹۲: ۱۰) ترنر و بارت، مؤلفه های اصلی مدیریت یکپارچه شهری را موارد زیر دانسته اند:

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

- مشروعیت حکومت: مشروعیت حکومت به وجود فرایندهای مشارکتی و رضایت حکومت شوندگان بستگی دارد.
- مسئولیت و پاسخگویی عناصر سیاسی و رسمی حکومت در زمینه اقدامات خود: این مؤلفه به دسترسی پذیری اطلاعات، آزادی رسانه‌ها، شفافیت تصمیم‌گیری و وجود سازوکارهایی برای پاسخ‌گویی افراد و نهادها بستگی دارد.
- شایستگی حکومت برای تدوین سیاست مناسب، تصمیم‌گیری بجا، اجرای مؤثر تصمیم‌ها و ارائه خدمات: احترام به حقوق بشر و قانونمندی، برای تضمین امنیت و حقوق فردی و گروهی، تأمین چارچوبی برای فعالیت اقتصادی و اجتماعی و روا دانستن و تشویق کردن همه افراد به مشارکت (Rusmarsidik, 2017).

حکمرانی و حکمرانی شهری

واژه حکمرانی از لغت یونانی Kybernan و Keybernente ناشی می‌شود که به معنای رهبری و هدایت یا سکانداری و اداره امور است. برنامه توسعه سازمان ملل؛ حکمرانی را اعمال اقتدار اقتصادی، سیاسی و مدیریتی برای کنترل امور کشور در تمام سطوح می‌داند (4: abdelatif, 2003). اقتصادی شامل فرایندهایی است که فعالیت‌های یک کشور را تحت تأثیر قرار می‌دهد؛ بُعد سیاسی نیز اشاره به فرایندهای تصمیم‌گیری برای تنظیم سیاست هاست و جنبه مدیریتی آن هم به سیستم اجرای خط مشی‌ها دلالت دارد.

ارتباط مدیریت یکپارچه و حکمروایی خوب شهری

مدیریت یکپارچه شهری و حکمروایی خوب شهری ارتباط در هم تنیده‌ای با هم ندارند و اینگونه نیست که اگر مدیریت واحد و یکپارچه شهری محقق نشود، دیگر نمی‌توان حکمروایی خوب شهری را داشت با این حال نبود مدیریت واحد بر روی مؤلفه‌های حکمروایی خوب شهری اثرگذار است. در صورتی که مدیریت واحد شهری محقق شود قطعاً مردم رضایت بیشتری خواهند داشت. در این خصوص نمونه‌های بسیار متعددی در قالب مقالات مختلف در شهرهای اهواز، تربت حیدریه، شیراز، اصفهان، تهران و شهرها و کلانشهرهای دیگر مورد بررسی قرار گرفته که نشان می‌دهد نبود مدیریت یکپارچه تأثیر مستقیمی بر روی شاخصه‌های حکمروایی شهری نگذاشته است. ما متأسفانه هنوز در مراحل اولیه حکمروایی در ایران مانده‌ایم و چندان علمی نیست که تنها نبود مدیریت واحد را دلیل بر عدم تحقق حکمروایی خوب شهری بدانیم.

روش پژوهش

پژوهش حاضر از لحاظ هدف کاربردی و از لحاظ روش دارای ماهیتی توصیفی - تحلیلی است. گردآوری داده‌ها به کمک مطالعات اسنادی - کتابخانه‌ای و برداشت‌های میدانی از طریق ابزارهای مشاهده، تکمیل پرسشنامه انجام گرفته است. جامعه آماری پژوهش، دانشجویان جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد شهر تهران بودند که تعداد ۱۰۰ نفر دانشجویان جغرافیا و برنامه ریزی دانشگاه آزاد شهر تهران بودند که تعداد ۱۰۰ نفر بوده‌اند. پرسشنامه پس از تأیید و

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

تعیین روایی و پایایی، با روش نمونه گیری تصادفی ساده توزیع شد. برای تجزیه و تحلیل داده های حاصل از پرسشنامه از نرم افزار spss استفاده شده است.

جدول (۱) آزمون آلفای کرونباخ

مقدار آلفای	ابعاد
۰/۷۸	حکمروایی خوب شهری
۰/۷۹	مدیریت یکپارچه

یافته های پژوهش

با توجه به جدول (۲) آزمون کولموگروف اسمیرنوف نرمال بودن داده های پژوهش را نشان داد بنابراین از آزمون همبستگی پیرسون استفاده شده است.

جدول ۲- آزمون کولموگروف اسمیرنوف، به منظور بررسی نرمال بودن

متغیر	تعداد	کولموگروف- اسمیرنوف	معنی داری (P)
حکمروایی خوب شهری	۱۰۰	۱,۰۰۱	۰,۱۵
مدیریت یکپارچه	۱۰۰	۲,۳۲۴	۰,۱۶

توزیع داده ها نرمال بودن متغیر های پژوهش را نشان داد.

فرضیه پژوهش

H_1 = حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید تاثیر معناداری دارد.

H_0 = حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید تاثیر معناداری ندارد.

جدول (۳) نتایج ضریب همبستگی پیرسون بین حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید

متغیر X	متغیر Y	تعداد	ضریب همبستگی (r)	سطح معناداری (sig)
حکمروایی خوب شهری	مدیریت یکپارچه شهرک های جدید	۱۰۰	۰/۷۴۰	۰,۰۰۳

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

همانطور که نتایج جدول شماره (۳) نشان می دهد مقدار به دست آمده برای ضریب همبستگی پیرسون بین حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید ($r=-0/740$) در سطح آلفای $0,05$ معنی دار است $sig < 0.05$. لذا چنین استنباط می شود که با سطح اطمینان بالای 95% بین حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید رابطه مثبت و معنی داری وجود دارد. در واقع می توان گفت که رابطه بین متغیر مستقل (مدیریت یکپارچه شهرک های جدید) و متغیر وابسته (حکمروایی خوب شهری) رابطه مستقیم وجود دارد. یعنی با افزایش حکمروایی خوب شهری، مدیریت یکپارچه شهرک های جدید تحقق می یابد. بنابراین فرضیه H_1 تأیید و فرضیه H_0 رد می گردد.

نتیجه گیری

حکمرانی بر اثر تعامل هر سه بخش حکومت، بخش خصوصی و جامعه مدنی در اداره سیاسی و اقتصادی یک شهر به وجود می آید و در مجموع معیارهای چگونه زیستن را برای شهروندان ایجاد میکند. حکمرانی شهری، مفهومی گسترده تر و فراگیرتر از حکومت شهری است، حکومت شهری، مجموعه سازمان ها و نهادهای رسمی اداره شهر است. حال آنکه حکمرانی شهری نوعی فرایند و ارتباط میان حکومت شهری و شهروندان است. حکمرانی شهری هم حکومت شهری و هم جامعه مدنی را در برمی گیرد. تحقق حکمرانی شهری مستلزم کنش متقابل بین نهادهای رسمی و دولتی و نهادهای جامعه مدنی است و بر حقانیت و تقویت عرصه عمومی تأکید میکند و به دلیل شرکت نهادهای گوناگون جامعه مدنی در مدیریت و اداره شهر، می تواند به سازگاری منافع و رفع تعارض ها منجر شود. نتایج نشان داد که مقدار به دست آمده برای ضریب همبستگی پیرسون بین حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید ($r=-0/740$) در سطح آلفای $0,05$ معنی دار است $sig < 0.05$. لذا چنین استنباط می شود که با سطح اطمینان بالای 95% بین حکمروایی خوب شهری در مدیریت یکپارچه شهرک های جدید رابطه مثبت و معنی داری وجود دارد.

فهرست منابع

- ۱-ابدالی، افشار، ذبیحی، حسین، ماجدی، حمید، تبیین چارچوب مفهومی حکمروایی خوب شهری مبتنی بر مدیریت یکپارچه شهری (نمونه موردی: کلان شهر تهران)، نگرش های نو در جغرافیای انسانی، دوره ۱۲، شماره ۱. ۱۳۹۸
- ۱-اربابی سبزواری، آزاده، هاشمی نسب، حسین، طراحی مدل یکپارچه حکمروایی و مدیریت بحران در کلان شهرها (مورد مطالعه: شهر تهران)، رویکردهای پژوهشی نوین، مدیریت و حسابداری. ۱۴۰۰
- ۳-اسدزاده، هانی، حکمروایی خوب شهری در ایران - تهران و راهبردهای مدیریتی آن، اولین کنفرانس ملی شهرسازی، مدیریت شهری و توسعه پایدار. ۱۳۹۳

ماهنامه علمی تخصصی پایا شهر

۴-بابایی، مهناز، ابراهیمی، سعید، مطالعه و بررسی مؤلفه‌های مدیریت یکپارچه در شهر اصفهان، اقتصاد شهری، دوره ۱، شماره ۱. ۱۳۹۷

۵-برک پور، ناصر، اسدی، ایرج، مدیریت و حکمروایی شهری، تهران: معاونت پژوهشی دانشگاه هنر، ۱۳۹۶. ۷۹

۶-جودکی، حمیدرضا، قاسم پور، آرش، چالش‌های حکمروایی مدیریت یکپارچه شهری و ارائه راهکارهای عملیاتی، فصلنامه رویکردهای پژوهشی نوین مدیریت و حسابداری. ۱۴۰۰

۷-قاسمی، ابوالفضل، قزلسفلی، محمدتقی، مسلمی مهنی، یوسف، حکمرانی خوب شهری به منزله مرجعیت سیاستگذاری شهری؛ تحلیل محتوای برنامه پنجم و ششم توسعه جمهوری اسلامی ایران، فصلنامه مجلس و راهبرد، سال ۲۷، شماره ۱۰۱. ۱۳۹۸

۸-کازمیان، غلامرضا، مدیریت شهری. جلد اول: مبانی و حوزه‌ها، تهران: انتشارات تیسرا. ۱۳۹۲

۹-کازمیان، غلامرضا، مدیریت شهری. جلد سوم: بررسی تطبیقی نظام مدیریت شهری در کشورهای نمونه. تهران: انتشارات تیسرا. ۱۳۹۲

منابع لاتین

10-Wong, Siu-Wai, Bo-Sin Tang, and Basil Van Horen. "Strategic Urban Management in China: A Case Study of Guangzhou Development District." *Habitat International* 30: 645-667.2018

11-Lupala, John Modestus. "Urban Governance in the Changing Economic and Political Landscapes: A Comparative Analysis of Major Urban Centers of Tanzania," *Current Urban Studies*.2019

12-Rusmarsidik, T *Models of urban governance for bandung metropolitan area in Indonesia*. University of Canberra, Centre for Developing Cities.2017